

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/136/2022
Identifikačné číslo spisu:	3518201851
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3518201851.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD., v spore žalobcu Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739, proti žalovaným 1/ F. N., A. XX. U. XXXX, A. P. A. Q., C. XXX/XX, zastúpenému Mgr. Dávidom Štefankom, advokátom, Bratislava, Povožnícka 18 a 2/ U. O. A. XX. Y. XXXX, F., C. XXX/XXA, o zaplatenie 9 238,54 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 5C/7/2018, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22. decembra 2021 sp. zn. 17Co/32/2021 takto

rozhodol:

Dovolanie proti výroku I., ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil z a m i e t a.

Rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

Uznesenie okresného súdu zo dňa 31. marca 2022 sp. zn. 5C/7/2018 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 01. júla 2019 sp. zn. 5C/7/2018 v spojení s doplniacím rozsudkom z 31. marca 2021 sp. zn. 5C/7/2018 žalobu o spoločné a nerozdielne zaplatenie sumy 9 238,54 eur s príslušenstvom voči žalovanému 1/ zamietol, žalovanému 1/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10 325,89 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8 468,54 eur od 08. júla 2016 do zaplatenia a zo sumy 770 eur od 16. augusta 2016 do zaplatenia formou splátok vo výške 350 eur mesačne a žalobcovi priznal voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z dôvodov rozsudku vyplýva, že žalovaný 2/ ako vodič osobného motorového vozidla F. B.: A. XXX W., ktorého prevádzkovateľom mal

byť žalovaný 1/ a ku ktorému nebolo uzavreté povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, dňa XX. A. XXXX v W. motorovým vozidlom spôsobil materiálnu škodu na motorovom vozidle E. s B.: W. XXX B. aj škodu na zdraví P. M. Žalobcovi v zmysle § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla vznikla povinnosť uhradiť poškodenému z poisteného garančného fondu poistné plnenie, ktoré poskytol dňa 17. mája 2016 vo výške 9 738,82 eur a dňa 06. 07. 2016 sumou 770 eur. Následne žalobca vyzval žalovaných, aby uhradili dlžnú sumu vo výške 9 238,54 eur (rozdiel vo výške 1 270,28 eur si neuplatnil). Suma 1 078,35 eur predstavuje náklady za preklad 51 strán z nemeckého a anglického jazyka do jazyka slovenského. Žalovaný 2/ nárok žalobcu uznal čo do dôvodu aj do výšky a okresný súd žalobe voči nemu vyhovel. Voči žalovanému 1/ žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej legitimácie - žalovaný 1/ nebol v čase dopravnej nehody prevádzkovateľom motorového vozidla, preto za vznik škody spôsobenej prevádzkou tohto motorového vozidla nezodpovedá.

2. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací (ďalej iba „odvolací súd“) rozsudkom zo dňa 22. decembra 2021 sp. zn. 17Co/32/2021 rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplniacim rozsudkom v napadnutom zamietavom výroku I. a vo výroku II. o trovách konania zmenil tak, že žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 10 325,89 eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 8 468,54 eur od 08. júla 2016 do zaplatenia a zo sumy 770 eur od 16. augusta 2016 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že plnením žalovaného 1/ zaniká v rozsahu jeho plnenia povinnosť žalovaného 2/ uložená rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 01. júla 2019 č. k. 5C/7/2018-178 v spojení s doplniacim rozsudkom zo dňa 31. marca 2021 č. k. 5C/7/2018-255, čo platí aj naopak pri plnení žalovaného 2/ (I. výrok). Žalobcovi priznal proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. až IV. a doplnací rozsudok napadnuté odvolaním neboli, preto sú v tomto rozsahu právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

2.1. Zmenu rozsudku okresného súdu s poukazom na § 388 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) odôvodnil odvolací súd tým, že ak žalovaný 1/ požičal v r. XXXX svoje motorové vozidlo svedkovi F., nestatil postavenie prevádzkovateľa. Stratil faktickú, ale nie právnu možnosť disponovania vozidlom (mohol ním právne nakladať napr. scudziť ho). Zodpovednosť prevádzkovateľa vozidla je podmienená alternatívne faktickou alebo právnou možnosťou dispozície s motorovým vozidlom (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. októbra 2018 sp. zn. III. ÚS 395/2018: zodpovednosť prevádzkovateľa motorového vozidla je „podmienená alternatívne buď právnym panstvom nad motorovým vozidlom alebo faktickou možnosťou ním disponovať podľa § 3 ods. 1 zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu“). Žalovaný 1/ si mohol vozidlo vyžiadať od uvedeného svedka späť i právnou cestou. Ak tak neučinil a do vzniku škody nepodnikol žiadne kroky na jeho znovuzískanie, musel počítať i s možnosťou, že týmto vozidlom môže byť spôsobená škoda, za ktorú bude zodpovedať ako prevádzkovateľ vozidla. Za zodpovedný prístup nemožno označiť trestné oznámenie žalovaného 1/ po 5 rokoch od požičania motorového vozidla, keďže medzičasom, v roku XXXX, bola jeho motorovým vozidlom spôsobená škoda.

2.2. Odvolací súd konkretizoval, že žalovaný 1/ vozidlo požičal svedkovi F. na jednu cestu do H.. Ako zdôrazňuje judikatúra, namiesto prevádzkovateľa by zodpovedal ten, kto by dopravný prostriedok použil bez vedomia alebo proti vôli prevádzkovateľa. Ak žalovaný 1/ nepodnikol žiadne kroky na vrátenie jeho motorového vozidla, tak nebolo použité inou osobou bez jeho vedomia, resp. proti jeho vôli (žalovaný 1/ mohol dôvodne predpokladať, že svedok F. môže vozidlo užívať i spoločne s inými osobami, ktorým to dovoľí, ako sa to aj stalo pri vzniku dopravnej nehody). Odvolací súd uviedol, že žalovaný 1/ mohol podať trestné oznámenie na svedka F. bezprostredne po uplynutí dohodnutého času požičania motorového vozidla, mohol tiež svedkovi výslovne zakázať (tak, aby to bolo v budúcnosti preukázateľné) akékoľvek používanie vozidla, bezprostredne po uplynutí dohodnutého času požičania sa mohol domáhať žalobou vrátenia svojho vozidla (nebolo preukázané, že svedok F. by bol v nejakom čase osobou nezvestnou, keď súd disponuje zákonnými nástrojmi, ako konať i voči neprítomnej osobe). Navyše, ak sa nemohol žalovaný 1/ so svedkom F. skontaktovať, mal splniť zákonné povinnosti podľa zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke - v zmysle § 116 ods. 16 ako držiteľ vozidla oznámiť odcudzenie vozidla najbližšiemu orgánu Policajného zboru a v zmysle § 116 ods. 1 písm. a) v spojení s §

116 ods. 3 mal ako držiteľ vozidla tiež povinnosť osobne oznámiť orgánu Policajného zboru prevod držby vozidla na inú osobu, a to do 30 dní odo dňa, keď táto skutočnosť nastala. Ďalej odvolací súd zdôvodnil: „Ak žiadnu z týchto možností a povinností žalovaný 1/ nenaplnil a zostal k predmetu svojho vlastníckeho práva dlhodobo ľahostajný, tak fakticky súhlasil s tým, že požičanie jeho motorového vozidla bude svedkom F. i naďalej trvať. No zároveň sa týmto nezbavil svojho statusu prevádzkovateľa motorového vozidla. Žalovaný 1/, keďže držiteľom vozidla alebo vlastníkom jeho vozidla by sa nestal niekto iný, nemal strácať zo zreteľa, že je povinný v zmysle § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uzavrieť poistnú zmluvu. Minimálne tento prejav zodpovednosti za prevádzku vozidla, nad ktorým stratil faktickú moc, je nevyhnutné od žalovaného 1/ požadovať. Na tom nič nemení, že svedok F. túto povinnosť za žalovaného 1/ plnil, pretože zjavne nie riadne..... Dlhodobá nedôvodná pasivita prevádzkovateľa nevráteného vozidla po uplynutí lehoty na vrátenie vozidla, ktoré požičal, nemôže byť považovaná za situáciu, kedy je vozidlo používané bez súhlasu alebo proti vôli držiteľa vozidla. Preto neprichádza do úvahy zbavenie sa zodpovednosti prevádzkovateľa v zmysle § 430 ods. 1 veta prvá, tak ako argumentuje žalovaný 1/. Zároveň existencia právnej moci žalovaného 1/ nad vozidlom umožňuje záver o tom, že žalovaný nestratil postavenie prevádzkovateľa vozidla, a tým ani zodpovednosť z toho vyplývajúcu podľa ust. § 427 a nasl. OZ.“

2.3. Odvolací súd vzhľadom na zmenu rozhodnutia voči žalovanému 1/ znovu rozhodol aj o náhrade trov prvoinštančného i odvolacieho konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému 1/nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov bude rozhodovať súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ dovolanie tvrdiac existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku s návrhom, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil, žalobu voči žalovanému 1/ zamietol a priznal mu náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) označil za podstatu sporu posúdenie, či v zmysle platnej legislatívy možno považovať žalovaného 1/ za prevádzkovateľa motorového vozidla F., ktorého prevádzkou bola XX. A. XXXX spôsobená škoda a či bol žalovaný 1/ za spôsobenú škodu zodpovedný. Nesúhlasiac so závermi odvolacieho súdu o tom, že on je za škodu zodpovedný poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2019 sp. zn. 6Cdo/12/2018 riešiace zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla pri leasingovej zmluve. Argumentoval, že uvedené motorové vozidlo vypožičal svedkovi F. v roku XXXX na jednu cestu do H., nie na dlhodobé užívanie. Snažil sa urobiť všetko, aby mu vozidlo bolo vrátené. P. F. sa zdržiaval na neznámom mieste, o ktorom nemali vedomosť ani jeho príbuzní. Žalobu o vydanie veci dovolateľ nepodal vzhľadom na pobyt svedka na neznámom mieste, otázna bola aj jej úspešnosť a reálna vymožiteľnosť. Trestné stíhanie bolo zastavené s odôvodnením, že skutok nie je trestným činom, vozidlo bolo rakúskymi štátnymi orgánmi vrátené p. F.. Faktickú aj právnu dispozíciu s vozidlom v čase škody vykonával p. F., ktorý vozidlo užíval bez vedomia a proti vôli dovolateľa (svedok potvrdil, že sa o vozidlo riadne staral, zabezpečil jeho emisnú kontrolu aj STK, platil poistky aj povinné zmluvné poistenie). Ak by aj mal byť dovolateľ prevádzkovateľom motorového vozidla, mal by byť zbavený zodpovednosti za škodu v zmysle § 430 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/12/2018 rieši diametrálne odlišnú otázku, ktorou je otázka prevádzkovateľa motorového vozidla v prípade lízingového zmluvného vzťahu. Žalobca uviedol, že z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu (R 70/1969) vyplýva, že napriek výpožičke motorového vozidla zostáva prevádzkovateľ tohto motorového vozidla aj naďalej jeho prevádzkovateľom. Prípado použitia takto vypožičaného vozidla inou osobou podľa názoru žalobcu nemožno klasifikovať ako použitie motorového vozidla bez vedomia prevádzkovateľa, resp. proti vôli prevádzkovateľa (ako sa to snaží prezentovať žalovaný 1/) a tým zakladať vyvinenie prevádzkovateľa v zmysle § 430 Občianskeho zákonníka. Otázka prevádzkovateľa motorového vozidla v prípade dobrovoľného vypožičania tohto vozidla inej osobe je dovolacím súdom rozhodovaná v súlade so záverom odvolacieho súdu, ktorý po vykonaní dôkazov vec správne právne posúdil, keďže žalovaný 1/

dobrovoľne prenechal motorové vozidlo inej osobe na dočasné užívanie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ príp. „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia v dovolaní nastolenej právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“. Žalobca napriek tomu, že formálne označil za dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie v zmysle § 421 písm. a) CSP takto nepostupoval, nijakú otázku právne (nie skutkovo) relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 CSP nevymedzil. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ dôvod dovolania nevymedzil v súlade s ustanovením § 432 ods. 2 CSP.

7. Dovolací súd aplikujúc ustanovenie § 124 CSP posudzoval dovolanie podľa jeho obsahu a v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo jeho nálezy sp. zn. I. ÚS 336/2019 z 09. júna 2020) dospel k záveru, že dovolateľ namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu znemožňujúci žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo je v prípade dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

8. Dovolateľ, vychádzajúc z obsahu jeho dovolania (§ 124 CSP), namieta vady v procese hodnotenia dôkazov.

8.1. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

8.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

8.3. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť vtedy, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za

základ svojho rozhodnutia úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva.

9. Dovolateľ za podstatu sporu označil posúdenie jeho zodpovednosti za spôsobenú škodu a posúdenie, či ho možno v zmysle platnej legislatívy považovať za prevádzkovateľa motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola XX. A. XXXX spôsobená škoda. Odvolací súd dospel k záveru, že zodpovednosť žalovaného 1/ za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla typu F. B.: A. XXX W. pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo XX. A. XXXX vyplýva z jeho postavenia prevádzkovateľa a ust. § 427 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný 1/ aj v dovolacom konaní tvrdil, že uvedené vozidlo vypožičal svedkovi F. na jednu cestu do H., no vozidlo mu svedok nevrátil a žalovaný 1/ odvtedy na vozidlo nemal nijaký vplyv, hoci sa predtým pokúšal vynaložiť primeranú snahu o opätovné nadobudnutie vozidla.

10. Z dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie aj z rozsudku odvolacieho súdu a obsahu spisu vyplýva, že žalovaný 1/ vypožičal vozidlo svedkovi F. v r. XXXX, trestné oznámenie podal 14. mája 2016. Z uznesenia ORPZ v Novom Meste nad Váhom č. k. ČVS: ORP-167/NM-NM-2016 zo dňa 18. októbra 2017 vyplýva, že konanie vo veci prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla bolo zastavené, nakoľko skutok, ktorého sa mal dopustiť páchatel' tým, že od januára 2011 doposiaľ požíval motorové vozidlo F. F. B.: A. XXX W. bez súhlasu jeho vlastníka F. N. nie je trestným činom, nakoľko je sporná otázka vlastníctva motorového vozidla. Odvolací súd síce prihliadol na tvrdenia žalovaného 1/, že sa snažil skontaktovať T. F. po tom, ako vozidlo nevrátil a nepodarilo sa mu to z dôvodu jeho neznámeho pobytu, no zohľadňoval aj ďalšie skutočnosti. Žalovaný 1/ sa nedomáhal nápravy v občianskoprávnom konaní (kde právna úprava počíta aj s neznámym pobytom strany sporu), trestné oznámenie podal po uplynutí 5 rokov, keď odcudzenie motorového vozidla nenahlásil vôbec (hoci tvrdil, že svedok F. používal motorové vozidlo proti jeho vôli a bez jeho súhlasu), neuzatvoril zmluvu o povinnom zmluvnom poistení motorového vozidla a neuzatvoril ju ani svedok F., ktorý mal mať podľa žalovaného 1/ vozidlo vo svojej moci.

11. Hodnotenie dôkazov uskutočňuje súd z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti a pravdivosti za bezvýhradného a bezvýnimočného rešpektovania procesných predpisov a kautel z nich vyplývajúcich. Základom hodnotiaceho postupu sú okrem všeobecných a odborných skúseností sudcu tiež pravidlá logického myslenia a aj zásada tzv. dostatočného dôvodu vyžadujúca, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené. Dovolací súd konštatuje, že odvolací súd tieto pravidlá pri hodnotení vykonaných dôkazov každého jednotlivu aj všetkých vo vzájomnej súvislosti dodržal. Súd prvej inštancie aj odvolací súd riadne zistil skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodol tak, že jeho skutkové a právne závery nepopierajú zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle. V hodnotení skutkových zistení odvolacím súdom neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, všetky boli posúdené a vyhodnotené náležitým spôsobom v celom ich súhrne. Vo svojom rozsudku odvolací súd uviedol vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

12. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní argumentuje potrebou vychádzať pri ustálení prevádzkovateľa motorového vozidla z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/12/2018, tu je potrebné zdôrazniť, že závery v tomto rozhodnutí uvedené sú pre prejednávany spor nepoužiteľné, nakoľko predmetom posudzovania nie je zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla tvoriaceho predmet lízingovej zmluvy. Odvolací súd vychádzal z rozhodnutia publikovaného pod č. R 70/1969, z ktorého vyplýva, že organizácia (príp. i občan), ktorá požičia občanovi motorové vozidlo, zostáva prevádzkovateľom tohoto motorového vozidla v zásade zodpovedným za škodu vyvolanú zvláštnou povahou jeho prevádzky.

13. Na základe zhorauvedeného dovolací súd, vyhodnotiac dôvody dovolania uzatvára, že dovolateľ v dovolaní nevymedzil právnu otázku, na ktorej riešení odvolací súd založil svoje rozhodnutie (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP). Vzhľadom na súčasne uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v tvrdení, ale dovolacím

súdom nezistenej existencii vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP), ktorá by bola porušením práva žalovaného 1/ na spravodlivý proces nezistil, preto podľa § 448 CSP zamietol jeho dovolanie proti výroku I., ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, a to po prejednaní bez pojednávania (§ 443 CSP časť vety pred bodkočiarkou).

14. Dovolací súd však zistil vadu zmätočnosti vo výroku o trovách konania prijatého odvolacím súdom. Žalobcovi bol (už) priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % právoplatným, odvolaním nenapadnutým výrokom IV rozsudku okresného súdu voči žalovanému 2/. Odvolací súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (aj) proti žalovanému 1/, čo v bode 45 rozsudku odôvodnil úspechom žalobcu (§ 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP) v konaní. Takéto (minimálne v časti trov prvostupňového konania) priznanie náhrady trov konania ale nezodpovedá procesnému spoločenstvu žalovaných. Po zistení existencie tejto vady dovolací súd zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania a vec mu v tejto časti za účelom nápravy uvedeného pochybenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Nakoľko súd prvej inštancie uznesením zo dňa 31. marca 2022 sp. zn. 5C/7/2018 určil výšku náhrady trov konania a spôsob ich zaplatenia žalovanými (odlišne od odvolacieho súdu), dovolací súd zrušil aj toto súvisiace rozhodnutie súdu prvej inštancie.

15. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

16. Tento rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.